

ἔσθιεν, μηδὲ διψῶντας πίνειν· καὶ γὰρ τὰ λυμαινό-
 μενα γαστέρας, καὶ κεφαλὰς, καὶ ψυχὰς, ταῦτ'
 7 ἔφη εἶναι. Οἴεσθαι δ' ἔφη ἐπισκώπτων καὶ τὴν
 Κίρκην ὡς ποιεῖν, τοιοῖσι πολλοῖς δειπνίζουσαν· τὸν
 δὲ Ὀδυσσεῖα Ἑρμῆ τε ὑποδημοσύνη, καὶ αὐτὸν ἐγχερα-
 τῆ ὄντα, καὶ ἀποσχόμενον τῆ ὑπὲρ τὸν καιρὸν τῶν
 τοιούτων ἀπτεσθαι, διὰ ταῦτα ἔδὲ γενέσθαι ὤν.
 8 Τοιαῦτα μὲν περὶ τῶν ἐπαιζεν ἅμα σπευδάζων·
 ἀφροδισίων δὲ, παρήνει τῶν καλῶν ἰσχυρῶς ἀπέχε-
 σθαι· ἔ γὰρ ἔφη ῥαῖδιον εἶναι τῶν τοιούτων ἀπτόμε-
 νον σωφρονεῖν. Ἀλλὰ καὶ Κριτόβυλλον ποτε τὸν Κρι-
 τῶνος πυθόμενος, ὅτι ἐφίλησε τὸν Ἀλκιβιάδου υἱὸν
 καλὸν ὄντα, παρόντος τῆ Κριτοβύλου ἤρετο Ξενο-
 9 φῶντα· Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Ξενοφῶν, ἔ σὺ Κρι-
 τόβυλλον ἐνόμιζες εἶναι τῶν σωφρονικῶν ἀνθρώπων
 μᾶλλον ἢ τῶν θρασέων, καὶ τῶν προσηπτικῶν μᾶλλον
 ἢ

*ducere et ad aliam deducere, po-
 tuerunt librarii vitiosam putare le-
 sionem hanc et delere praeposi-
 tionem. Noster ipse supra cap. 2,
 §. 52 ἀναπεῖθειν pro πεῖθειν dixit.
 Ern. Recte. Ergo recepi, praefer-
 vim cum alio loco apud Stobaeum
 p. 548. ed. Gesn., ubi noster locus
 spectatur, idem compositum repe-
 riatur, et particula ἀνα ab antec.
 facile potuerit absorberi. Simili-
 ter legit Plutarchus, qui Vol. 8,
 p. 71 ed. R. hunc locum spectat:
 Καθάπερ γὰρ ὁ Σωκράτης παρήνει
 φυλάττεσθαι τῶν βρωμάτων ὅσα
 μὴ πεινῶντας ἐσθίειν ἀναπεῖθει etc.*

*λυμαινόμενα] Sic est et III, 14,
 §. [it. Oec. II, 13: Cyrop. V, 3,
 44: VI, 3, 24. Z.] Non ergo cer-
 tum est, quod Schol. Aristoph. ad
 Nub. 925 dicit, Atticos huic ver-
 bo dativum iungere, ut ibi fecit
 Aristophanes [et Xenoph. de Re
 Eq. IV, 3: Hist. Gr. II, 3, 17: VII,
 §. 18. Z.]. Nam ipse Equit. 1281
 addidit accusativum. Vide exem-
 plorum nubem ap. Wetstenium ad
 Acta App. VIII, 3. Ern.*

*§. 7. τὴν Κίρκην] Fabula est
 ap. Homer. Odyss. κ. Ern.*

*τοιοῖσι πολλοῖς] H. c. τοῖς
 ἀναπεῖθει μὴ πεινῶντας ἐσθ.*

*καὶ αὐτὸν] Sua sponte, etiam
 si non moneretur a Mercurio. Cal-
 lim. H. in Apoll. v. 6, αὐτοὶ νῦν
 κατοχῆες ἀνακλίνεσθε πυλάων.
 Sic etiam Latini: Torrent. Andr. I,
 2, 22, animus ipse aegrotus, h. c.
 sua sponte ad vitia proclivis, et-
 iam sine magistro improbo. Ern.*

*ἀποσχόμενον τῆ] Pro vulgari
 τὸ, duce Ernesto, recepi τῆ ex
 sententia Brodae et edd. Castal.
 Steph. que sec. Cacterum nec
 accusativus τὸ, ut ineptus debet
 damnari: nam ἀπέχεσθαι quoque
 potest cum illo casu copulari.*

*ἔδὲ γενέσθαι] Stob. ἔ γενέσθαι.
 §. 8. ἀφροδισίων δὲ] Intell. πε-
 ρὶ, quod ad res Venereas attinet.
 Ern. Commode vero hic propter-
 ea potuit omitti, quod est in pro-
 ximis.*

*§. 9. θρασέων] Pro vulgari θρα-
 στῶν recte Ernestus hoc recepit ex
 marg. Steph. Nam idem dudum
 editum*